

[Industriministeren]

adgang til at undlade at overtage og til at afbryde et arbejdsforhold, uden at det får daggængemæssige konsekvenser.«

Jeg henholder mig hertil.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 161:

Forslag til lov om et forebyggelsesråd.

Af indenrigsministeren (Enggaard):

(Fremsat 14/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Dette forslag er en forbedring af det lovgrundlag, Forebyggelsesrådet bygger på i dag, også selv om en del af udvidelserne af ressourcerne og økonomien baserer sig på en styrkelse af indsatsen mod tobakkens skadelige virkninger.

Med hensyn til tobakkens behandling i øvrigt er der et selvstændigt lovforslag herom, og jeg skal alene sige, at den måde, man har prøvet at løse det på administrativt, nok er den mest hensigtsmæssige, nemlig ved at lade det glide ind i Forebyggelsesrådets arbejde, men dermed være ikke sagt, at forslaget er ideelt.

Socialdemokratiet fremsatte den 4. november 1986 et beslutningsforslag, der gik længe i retning af en forebyggende indsats, end regeringens forslag her er udtryk for. Vi mener f.eks., at lovforslaget mangler noget mere konkret om det lokale forebyggende arbejde. I fremsættelsen tales der om, at det lokale arbejde udvikler sig. Ja, det udvikler sig, men efter vores opfattelse udvikler det sig for langsomt.

Vi er ikke så tilfredse med den lokale indsats, som regeringen er. Det landkort, der er aftegnet i Forebyggelsesrådets beretning for perioden 1. januar 1984–30. juni 1986, viser, at der er mange kommuner, der endnu ikke er gået i gang med dette arbejde, og der er enkelte amter, der heller ikke er det. Jeg mener, at dette kort med al tydelighed viser, at der mangler aktivitet rundt omkring i landet. Kort sagt mener vi, at der mangler lovparagraffer, der fastlægger rammerne for det lokale arbejde.

Det er naturligvis meningen, at de lokale myndigheder selv skal udfylde rammerne, og det kan være individuelt, hvad man mener der er mest hensigtsmæssigt for de enkelte områder, men vi savner det mere præcist i det foreliggende lovforslag.

I øjeblikket er der en forsøgsordning i gang centralt med ansættelse af en forebyggelseskonsulent, finansieret af Indenrigsministeriets sundhedspulje, og det synes vi er helt fint.

Socialdemokratiet havde gerne set, at lovforslaget havde indeholdt bestemmelser om mindst én forebyggelseskonsulent i hvert amt, sådan som det er tilfældet i Vejle Amt. Det er efter vores opfattelse nogle positive erfaringer, man har gjort i Vejle Amt. Det har givet et godt skub i det forebyggende arbejde også i kommunerne i amtet.

Jeg mener, der er behov for, at der ansættes forebyggelseskonsulenter rundt omkring i amter og kommuner, og det synes jeg burde være fremgået af lovforslaget.

Jeg mener, der er et behov for at motivere både amter og kommuner og ikke mindst befolkningen selv til en større indsats på det forebyggende område, og det kan gøres på mange måder. Jeg mener, at forebyggelseskonsulenten kunne yde en god indsats.

Jeg tænker også på, at det kunne præciseres lidt skarpere, at en sundhedspædagogisk indsats ville være nødvendig. Jeg ved godt, at der foregår noget, og jeg mener også, der foregår meget godt arbejde, men en virkelig bred indsats på det sundhedspædagogiske område ville virke hensigtsmæssigt på det forebyggende arbejde både fra centralt og fra lokalt hold.

Socialdemokratiet er positiv over for det forebyggende arbejde, og vi mener, at der på det sundhedsmæssige område ligger både et personligt ansvar og et ansvar hos det offentlige. Vi vil i udvalget arbejde for at styrke det forebyggende arbejde både centralt og lokalt.

Karen Højte Jensen (KF):

I alt for mange år har de sundhedspolitiske initiativer taget udgangspunkt i sygdomsbehandling, og faktisk må vi vel erkende, at hele systemet er indrettet til behandling, mens den forebyggende indsats har stået i skyggen. Denne mener vi fra konservativ si-

[Karen Højte Jensen]

de må opprioriteres, intensiveres og udvides. Behovet for behandling og hjælp vil altid være til stede, men et godt helbred sikres selvfølgelig først og fremmest ved, at det undgås, at sygdom opstår. Mange skavanker og sygdomme kan faktisk undgås og imødegås ved forebyggelse, og på den måde kan den enkeltes livskvalitet øges, ligesom naturligvis presset på behandlingssystemet og på ressourcerne, der bruges hertil, kan mindskes.

Et bredt anlagt forebyggende arbejde skal have en fremtrædende rolle i hele vores sundhedspolitik, og denne forebyggende indsats er ikke alene en opgave for sundhedsvæsenet. Forebyggelse gør i bredeste forstand et samvirke mellem mange samfunds faktorer nødvendigt, og det spænder fra den fysiske planlægning af samfundsaktiviteter: trafik, bolig, miljø, arbejdsmiljø og flere andre ting til ernæring og fritidstilbud. Indsatsen må derfor også foregå i skolerne, i børnehaverne og på arbejdspladsen.

Holdningen til og bevidstheden om forebyggelsens værdi opbygges bl.a. gennem information, og en øget oplysning og information skal derfor være med til at øge befolkningens viden og bevidsthed, så den enkelte borger bliver interesseret i at gøre en aktiv indsats for at undgå at blive syg. Jeg tror, der er behov for at fremme en holdningsændring i befolkningen. Den enkelte borgers adfærd kan på en række områder ændres i retning af opnåelse og bevarelse af et sundere og bedre liv.

Men fra konservativ side vil vi ikke være med til at være formynderiske og moraliserende. Vi vil sikre det enkelte menneskes integritet. Hovedsigtet må være at stimulere den enkelte borger, herunder også familien, til at tage større ansvar for egen sundhed.

Heldigvis viser erfaringerne, at en forebyggende indsats kan nytte noget. Jeg kan tage eksempler fra trafikikkerhedsområdet, og så kan jeg nævne børnetandplejeområdet som et område, der også hører under indenrigsministeren.

Om det foreliggende konkrete forslag om et forebyggelsesråd vil jeg sige, at Forebyggelsesrådets arbejde indgår som en meget vigtig del af den forebyggende indsats. Når vi ser på den vifte af initiativer, Forebyggelsesrådet har beskæftiget sig med, må vi sige, at der er foregået et meget frodigt og kreativt

arbejde, men intet er naturligvis så godt, at det ikke kan gøres bedre, og jeg ser med tilfredshed på, at ministerens forslag om at gøre rådet permanent og samtidig udbygge og styrke rådets opgaver vil fremme de holdninger om et bedre liv, som jeg synes er vigtige.

Jeg tror, det er nødvendigt, at Forebyggelsesrådet – som det også er skitseret i lovforslaget – får en mere aktiv og offensiv måde at arbejde på. Jeg er enig med fru Tove Lindbo Larsen i, at man skal motivere og igangsætte netop gennem Forebyggelsesrådets indsats.

Jeg synes, det er nyttigt, at man som nyt område her har taget hele arbejdet med at styrke indsatsen for en begrænsning af tobaksrygningens gener og sundhedsskadelige virkninger ind under Forebyggelsesrådets regi. Jeg mener, det hører hjemme dér.

Forebyggelsesrådet skal naturligvis samarbejde med de lokale områder, og her tænker jeg på kommuner og amtskommuner. Jeg mener faktisk, at man dér er meget langt på vej og har mange gode initiativer i gang.

Jeg vil pege på, at kommunerne i 1988 skal beskæftige sig med det tema at koordinere den forebyggende indsats mellem det sociale og det sundhedsmæssige i de enkelte kommuner, og det tror jeg vi kan vente os meget af, men det er klart, at samarbejdet mellem Forebyggelsesrådet og de lokale råd ikke skal være ensidigt, der må være en tovejskommunikation, når man skal have rådgivning her.

Jeg tror også, det vil være positivt, at man styrker sammensætningen af rådet og tager enkelt delen om tobak ud og laver et specialopgaveområde her.

Jeg finder det tilfredsstillende, at man, samtidig med at man erkender, at der skal en øget indsats til, også sætter øgede ressourcer af. Jeg har hæftet mig ved, at man faktisk øger midlerne til området med 3,3 mill. kr.; det synes jeg er meget positivt.

Lad mig til slut sige, at jeg tror, det er vigtigt, at vi også værdsætter de mange private organisationers aktive indsats for at forebygge. Netop et samspil mellem det offentlige og det private tror jeg vi kan få meget glæde af på dette område.

Fra konservativ side kan vi tilslutte os lovforslaget, og vi vil arbejde for, at det kommer hurtigt igennem udvalget.

Bente Nielsen (V):

Vi finder i Venstre, at det er en god idé at gøre Forebyggelsesrådet permanent. Forebyggelse er jo et vigtigt element i sundhedspolitikken, måske nok et element, som vi hidtil har gjort for lidt ved, og som vi i fremtiden skal satse meget mere på. At vi har gjort for lidt ved det, skyldes vel først og fremmest, at hele vores sundhedssystem i høj grad er indstillet på behandling frem for forebyggelse, men det må vi se at få ændret.

Jeg er også glad for den udvidelse af rådets opgaver, som der er lagt op til med lovforslaget. Specielt vil jeg fremhæve de udadvendte funktioner, som rådet skal have.

Det er også vigtigt, at rådet er med til at inspirere, til at styrke og til at udvikle det lokale forebyggelsesarbejde. Også på dette område gælder det jo, at vi får mest ud af tingene, når ideerne og forslagene kommer fra lokale forebyggelsesråd og -grupper. Disse lokale råd og grupper har jo muligheden for at tilpasse sig de lokale behov og ønsker og kan tage emner op, som er specielle eller specielt interessante for det pågældende område. Vi ser da også, at flere og flere kommuner og amtskommuner opretter forebyggelsesråd og forebyggelsesgrupper i denne tid. Det synes jeg er et godt tegn på den idérigdom, som findes rundt omkring.

Vi kan også fuldt ud støtte, at Forebyggelsesrådet skal have en særlig opgave, når det drejer sig om at styrke begrænsningen af tobaksrygningens gener og sundhedsskadelige virkninger både for aktive og for passive rygere. Det sker ved at nedsætte et sagkyndigt udvalg på dette område under Forebyggelsesrådet. Herved synes jeg også, det er markeret, at denne opgave er vigtig, og at rådet skal anvende en stor del af sine ressourcer til oplysnings- og informationsarbejde om tobakkens skadelige virkninger.

Venstre kan altså i det hele støtte lovforslaget, og vi ser frem til et positivt udvalgsarbejde om det.

Birthe Hansen (SF):

Forebyggelsesrådets opgaver har ved denne revision ændret karakter, idet den tidligere løbende kritiske vurdering er forsvundet ud af § 1 og erstattet af opgaven: at styrke indsatsen for sundhedsfremme og sygdoms- og ulykkesforebyggelse i forskellige sektorer.

Rådets opgave er i hvert fald, hvis man tager ordlyden i § 1's forskellige punkter, blevet om ikke mere, så dog anderledes omfattende end tidligere. Dertil kommer så stk. 2 med opgaven at styrke indsatsen for begrænsning af tobaksrygningens gener og sundhedsskadelige virkninger for såvel aktive som passive rygere.

Men spørgsmålet er, om denne revision af lov om forebyggelse indebærer ændrede forhold for det enkelte menneskes mulighed for at sikre sig et sundere, mere indholdsrigt og længere liv.

Godt nok hælder Forebyggelsesrådet sig tæt op ad WHO's målsætning, som det fremgår af rådets beretning fra januar 1984 til juni 1986, men der er langt fra papir og til reelle forandringer. Vort sundhedsvæsen er stadig indrettet på apparatfejlmødelen og på reparation af denne. Det er sagt talrige gange, at vi ikke kan behandle os ud af vore sundhedsproblemer, kun forebyggelse kan medvirke til en ændring. Hvis Forebyggelsesrådet alene skal stå for disse ændringer, har en sundhedspolitik ikke de bedste udsigter trods megen snak om vores tilslutning til WHO's erklærede mål. For hvordan står det til med det forebyggende arbejde, hvor der opstår erhvervs sygdomme og arbejdsskader? Er man gået i gang med at fjerne de sygdomsskabende faktorer? Nøjes man ikke stadig med at reparere? Er et forebyggelsesråd tilstrækkeligt til at ændre holdninger, når langt den overvejende del af ressourcerne i det danske sundhedssystem fortsat anvendes til behandling af sygdomme?

Vi mener i SF ikke, det er nok. Vi mener, at indsatsen for at føre en god, en rigtig, en forebyggende politik kræver en egentlig sundhedspolitik, og den kræver langt flere ressourcer, end der er afsat her.

Men for ikke helt at afvise lovforslaget skal jeg sige det på den måde, at det måske alligevel gavner mere, end det skader, og derfor vil vi ikke afvise det.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da Forebyggelsesrådet startede sit arbejde i 1980, måtte det stort set begynde forfra med at finde ud af, hvad der var i gang af forebyggende arbejde, og komme med forslag om, hvad der kunne gøres. På den måde kom arbejdet naturligt nok til at bestå i pæ-

[Dagmar Mørk Jensen]

dagogisk arbejde og i rådgivning, og mange steder kom der efterhånden lokalt arbejde i gang.

Da loven så i 1984 skulle have været revideret, var der almindelig enighed om, at man endnu havde for få erfaringer og måske navnlig endnu ikke havde gjort sig klart, hvad man egentlig ville med rådet. Den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, rejste dog allerede dengang spørgsmålet, om man havde taget rådets arbejde alvorligt nok, så der kunne komme praktiske virkninger ud af det.

I forbindelse med beslutningsforslaget fra maj 1986, der pålagde regeringen at fremsætte lovforslag om det forebyggende arbejde i forbindelse med tobak, er der nu al mulig anledning til at styrke Forebyggelsesrådet. Det er så det, der foreslås. Det er udmærket, ikke mindst at lovforslaget forudser, at der skal flere ressourcer til; blot skal man ikke forestille sig, at det kun er på tobaksområdet, der bør ske noget. Tværtimod må man være forberedt på, at hele det forebyggende arbejde får større og større betydning, og i det arbejde vil det være hensigtsmæssigt at benytte rådets erfaringer.

I bemærkningerne til lovforslaget står der, at sundhedsarbejde også omfatter holdning til livsstil. Ikke mindst her i huset har vi erfaret, hvor svært det kan være at ændre holdning, selv når det gælder egen og andres sundhed.

Specielt bør det blive rådets opgave at virke på tværs af sektorer og faggrænser, ligesom det skal inspirere til det lokale arbejde, idet det har vist sig, at det er her, det har størst virkning. I den forbindelse skal man nok specielt have opmærksomheden henvendt på det arbejde, der foregår i skolerne, og det, der skal foregå.

Ifølge sagens natur har Forebyggelsesrådet haft nært samarbejde med nogle amter og kommuner, og dette forsøgsarbejdes erfaringer vil nu kunne anvendes overalt.

Det er naturligtvis for Det Radikale Venstre også en glæde at kunne konstatere, at under vort 10-punkts program har der også være projekter, der har givet erfaringer, som kan være til gavn også på dette område.

Føreløbig har man ansat en konsulent som foresøg, men hvis det forebyggende arbejde virkelig skal komme i gang, som det omtales i »Sundhed for alle år 2000«, må det forven-

tes, at der skal flere til. Disse planer passer udmærket ind i vore tanker i øvrigt om en modernisering af sundhedsvæsenet.

Arbejdet er hidtil foregået på mange planer, og man har forsket i forebyggelse af ulykker, herunder faldulykker, men størst praktisk virkning har det som nævnt måske nok haft på tobaksrygningsområdet.

En arbejdsgruppe har skaffet grundlaget for dette lovforslag, og resultatet bliver altså en styrkelse. De 2-3 mill. kr., der tænkes anvendt, mener vi er givet godt ud. Men vi må se i øjnene, at der her som ved alt forebyggende arbejde må ventes nogen tid på resultatet.

Det er udmærket, at man lovgiver, så der er mulighed for et bredt forebyggende arbejde. De tekniske ændringer, der foreslås, forekommer os hensigtsmæssige, men vi vil meget gerne i udvalget se på, om den konstruktion, man har lavet omkring tobaksudvalget, nu også gør dette udvalg tilstrækkelig uafhængigt.

Til slut skal vi endnu en gang pointere vores tilfredshed med, at arbejdet vedrørende tobaksrygning lovfæstes, og udtale ønsket om, at også de andre områder vil blive oprioriteret.

Bente Juncker (CD):

Erfaringerne med den eksisterende lov fra 1979 om et forebyggelsesråd er baggrunden for dette lovforslag. Diverse myndigheder og organisationer har haft det til høring, og der foreligger anbefalinger fra Forebyggelsesrådets arbejdsgruppe.

Gennemførelsen af de nye initiativer på tobaksområdet og styrkelsen af rådets øvrige funktioner koster små 3,5 mill. kr. i merudgifter pr. år.

Lykkes bestræbelserne i retning af at give befolkningen større indsigt i og vilje til selv at gøre en større indsats for at tage sundhedsmæssige hensyn i dagligdagen, må man forvente resultater i form af faldende udgifter andre steder i sundhedssektoren, i hvert fald på længere sigt. Det er i sig selv udmærket, men for den enkelte er det en gammelkendt sandhed, at forebyggelse er at foretrække frem for behandling.

Den største merudgift kommer ved udvidelsen af Forebyggelsesrådets nye opgaver på tobaksområdet. I CD er vi enige i, at det

[Bente Juncker]

er hensigtsmæssigt, at man fører folketingsbeslutningen fra sidste år om et uafhængigt tobaksskaderåd ud i livet ved at lade Forebyggelsesrådet tage sig af opgaven. Rådet skal sørge for oplysning og information over for hele befolkningen i tobaksspørgsmål, i modsætning til de andre opgaver, hvor rådets funktion sigter mod særlige målgrupper.

Tobaksskadeforebyggelsen får herved en særlig prioritering og understregning, som gør, at forslaget kan leve op til beslutningen.

Forebyggelsesrådets fremtidige størrelse og sammensætning kan Centrum-Demokraterne tilslutte sig, da vi mener, der tages de nødvendige hensyn til myndigheder, forskning og den brede almenheds interesser.

Steffensen (KRF):

I det behandlersamfund, vi befinder os i, har forebyggelsen spillet en alt for lille rolle, og derfor er ministerens lovforslag udmærket, og vi vil støtte det.

Dohrmann (FP):

Læger, sygeplejersker, Kræftens Bekæmpelse, forældre og en lang, lang række andre har gjort opmærksom på tobakkens skadelige virkninger, og det synes vi er godt og positivt. Men Fremskridtspartiet tror ikke et øjeblik på, at det ændrer noget som helst at hælde nogle millioner ud til et forebyggelsesråd.

Vi skal da nok alle sammen bestræbe os på at vise hinanden lidt mere hensyn, end det måske har været tilfældet førhen, men hvis det udarter sådan, at man nedsætter det ene råd efter det andet, bliver det ikke til andet end snak. Derfor vil vi stemme imod det foreliggende lovforslag.

Tinning (VS):

I VS er vi for en gangs skyld enige med både ordføreren for Kristeligt Folkeparti og ordføreren for Socialistisk Folkeparti. Ordføreren for Socialistisk Folkeparti, fru Birthe Hansen, sagde, at det her gavner formentlig mere, end det skader. Den konklusion er vi enige i og når altså frem til at være enige med hr. Steffensen, der støtter forslaget, og det gør vi så også.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg takker ordførerne for den helt overvejende tilslutning til forslaget.

Jeg vil med det samme sige til Fremskridtspartiet, som var undtagelsen, at det ikke er rigtigt, når hr. Dohrmann siger, at her nedsættes det ene råd efter det andet. Der er præcis tale om, at et allerede eksisterende råd udbygges og får specificeret sine opgaver, og det har jeg ment var den mest rationelle måde at forfølge det formål, som har ligget såvel for regeringen som for folketingsflertallet, som udtrykte sig om dette i maj 1986. Derfor er jeg tilfreds med, at man fra partiernes side helt overvejende har været tilhænger af den tekniske model, som er valgt til formålet.

Jeg er meget enig med de ordførere, som har betonet, at prioriteringsdebatten på sundhedsområdet har sin helt overordnede dimension i spørgsmålet om forebyggelse i forhold til behandling, og det er en meget konstruktiv diskussion, som vi nok bør tilegne os lidt mere.

Det siger sig selv, at forebyggelse forudsætter en betydelig bredde. Det er ikke gjort alene med, at man har et forebyggelsesråd, som kan gennemføre nogle kampagner, som kan udarbejde materiale, som kan iværksætte en række ting. Det forudsætter, at andre kræfter er med. Det forudsætter, at også de private sygdomsbekæmpende foreninger, f.eks. Kræftens Bekæmpelse, stadig er med på en frugtbar måde. Det forudsætter også, at eksempelvis folkeskolen fortsætter og udbygger sin virksomhed med hensyn til pædagogisk at påvirke børnene og de unge på en sådan måde, at de får en opfattelse af, hvilken betydning éns levevis og i særlig grad tobaksrygning har.

Det motto, man har anlagt i Vejle Amt i forbindelse med den forebyggende virksomhed, nemlig at »et søm i tæppet er bedre end et søm i benet« – det er lidt kort formuleret – er i virkeligheden et meget godt udtryk for, at man ved lidt omtanke og ved lidt forebyggende funktion er i stand til at hindre, at vi kommer ind i det, som er mere besværligt både menneskeligt og økonomisk, nemlig behandlingssiden.

Jeg har noteret mig, at Socialdemokratiet har – også i form af det forslag, Socialdemokratiet i efteråret fremsatte her i Folketinget – mere vidtgående tanker med hensyn til, hvordan forebyggelsen skal gribes an i form

[Indenrigsministeren]

af ønsket om, at der i den kommunale verden skal nedsættes forebyggelsesråd i de enkelte kommuner. Jeg synes, vi skal være glade for, at der er så mange kommuner, et halvt hundrede, der selv har taget initiativ til det, og at der i mange amter er igangsat et virke. Jeg synes, det er vigtigere, at vi tilskynder til, at man går videre ad den vej, frem for at man ved lidt mere firkantede løsninger måske i virkeligheden får noget, der ser ud af en hel masse, men hvor virkningen er mere begrænset.

Jeg tror ikke, jeg behøver at føje mere til her ud over at erklære mig positiv over for, at vi naturligvis under det udvalgsarbejde, som jeg forudser der bliver om forslaget, kan gå videre og vurdere, om den konstruktion, som her er foreslået, og den sammensætning og den formulering, som her er valgt, opfylder de krav, man rimeligt kan stille. Det var ikke mindst fru Dagmar Mørk Jensen, som var inde på, at hun gerne ville vurdere lidt yderligere på disse ting i udvalget, og hertil er jeg selvsagt parat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 162:

Forslag til lov om sikring af røgfri miljøer og mærkning af tobaksvarer m.v.

Af indenrigsministeren (Enggaard).
(Fremsat 14/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Med det lovforslag, vi behandler her, opfylder indenrigsministeren den forpligtelse, han har efter det tidligere vedtagne beslutningsforslag.

Lovforslaget bærer ikke præg af ret meget velvilje, og indenrigsministeren lægger da heller ikke skjul på, at forslaget bliver fremsat imod hans vilje.

Det er uforståeligt, at netop indenrigsministeren har en så løs holdning til et så alvorligt problem. Tobaksrygning er så langt det største sundhedsproblem, vi har i dette land. Det ved vi ikke mindst fra oplysninger, der kommer fra ministerens eget ministerium. Jeg vil gerne citere fra publikationen »Danskerne Sundhed«, som blev udgivet af Indenrigsministeriet og Sundhedsstyrelsen i 1985, hvor der på side 55 står:

»Hvis man gør sig det tankeeksperiment, at en befolkning ophørte med tobaksrygning« – og her er det først og fremmest cigaretrygning, der sigtes til – »ville det ikke være urimeligt at forvente følgende sundhedsmæssige gevinster: en reduktion af den samlede cancerdødelighed med ca. 1/3, herunder forebyggelse af 80–90 pct. af lungekræfttilfældene. Også andre kræftformer, især kræft i mund, svælg og blære, ville mindskes betydeligt i antal. Der ville blive meget mindre kronisk bronkitis og tidlig åreforkalkning i benene, og dødeligheden af hjerteblodprop ville skønmæssigt gå ned med 25 pct.«

Dette bygger som sagt på et tankeeksperiment, men man kan ud fra disse tal få et indtryk af de sundhedsmæssige konsekvenser af tobaksrygning. På den baggrund er det uforståeligt, at indenrigsministeren lægger så lidt interesse for dagen.

Jeg vil gerne understrege, at forslaget ikke er mere restriktivt, end at enhver ryger burde kunne leve med det. Forslaget er i virkeligheden meget lidt restriktivt og tager i høj grad hensyn til, at de folk, der ønsker at ryge, kan gøre det. Jeg tror ikke, at der i dag er nogen, der finder det særlig restriktivt, at man f.eks. ikke kan ryge i HT-busser, uanset hvor langt man skal køre. Det accepterer også de fleste rygere.

Med hensyn til mærkning af cigaretpakninger finder vi, at det, der er foreslået her, er det mindste, der bør gøres. Vi så gerne advarslerne i endnu skrappere form, som vi har set det i de eksempler, vi har fået fra andre lande.